

I

A víz felől hűvös szellő fújdogált, bár a nap csak nemrég tért nyugovóra. Még mindig órák voltak hátra az alkonyatig. Világunk és a túlvilág közötti tér néhány óra múlva eltűnik, de én máris éreztem a nyakamon kiütkező libabőrt, ami mindig valami természetelleneset sejtetett.

Ellenálltam a kísértésnek, nem néztem hátra. A szellemekkel eltöltött hosszú évek fegyelemre neveltek. Eszemben sem volt ezekre a mohó és kapzsi elősködőkre reagálni, így hát inkább nekidőltem a korlátnak és meredten bámultam a zöldes tavat. A szemem sarkából azért a komp többi utasát is figyelemmel kísértem.

A mellettem lévő pár bizalmas sugdolózása és halk kuncogása nem várt szomorúságot ébresztett bennem. Eszembe jutott John Devlin nyomozó, akit Charlestonban hagytam. Ezekben a percekben is minden bizonnal éppen a munkahelyén tartózkodik; lelki szemeim előtt máris megjelent a kép, ahogy a boncolási jelentésekkel és bűnügyi fényképekkel teli, rendetlen íróasztala mögött ücsörög. Vajon eszébe jutok még? Nem mintha számítana. A nyomozót a halott felesége és kislánya kísértette, én pedig

látom a szellemeket. Amíg a férfi a múlt rabja, én nem lehettem az élete része.

Igyekeztem feledni Devlint és azt a szörnyű ajtót, amit az iránta táplált érzéseim nyitottak meg. Az utolsó találkozásunk után néhány hónappal az életem szép lassan visszatért a régi kérvágásba. Legalábbis számomra normálisnak tűnt. Továbbra is láttam a szellemeket, de a sötét elemek – a Mások, ahogy apám nevezte őket – visszatértek alvilágukba, és reméltem, hogy ott is maradnak. Az emlékek még élénken éltek bennem. Devlin emléke, az áldozatok emléke, és egy gyilkos szellemé, aki célponttá tett. Tudtam, hogy bármennyire is küzdök ellenük, a rémálmok azonnal visszatérnek, amint lehunyom a szemem.

Egyelőre az új életemre koncentráltam. Az új megbízatás izgalommal töltött el, alig vártam, hogy felfedhessem egy újabb sírkert történetét, és elmerüljek azoknak az életében, akik ott lelték örök nyugalomra. Mindig is úgy véltem, hogy a sírkövek restaurálása jóval több a szemét és a gaz eltávolításánál. *Helyreállítás.*

A nyakam egyre jobban bizsergett.

Kis idő múlva hátranéztem az autókra. Az ezüstsínű terepjárómmal együtt összesen öt autó sorakozott a kompon. A másik terepjáró a turbékoló páré volt, a zöld egyterű egy számfűles könyvbe temetkezett középkorú nőé, a fakó piros terepjáró pedig egy kávét szürcsölgető idős férfié. Az ötödik egy veterán fekete sportautó volt. A koromfekete metálfényezés szabályosan vonzotta a tekintetem. Úgy csillogott a napfényben, akárcsak a kigyópikkelyek, látványától különös borzongás futott végig a gerincemen. A sötétített ablaküvegektől nem látszott az autó belseje, de szinte láttam magam előtt a sofőrt, ahogy türelmet-

lenül dobol ujjaival a kormányon, miközben a komp ráérősen halad a túloldali parton fekvő Asher Falls felé. Végső célállomásom, a Thorngate temető felé.

Végigsimítottam a nyakamon, majd ismét a víz felé fordulva felelevenítettem a kutatásaim során összegyűjtött tudnivalókat. A dél-karolinai Blue Ridge-hegység lábánál található Asher Falls egykor virágzó közösség volt, de a nyolcvanas évek közepén a város egyik legismertebb polgára, Pell Asher felettébb előnytelen üzletet kötött. Az állam víztározónak vásárolta meg a földterületet, majd a gát kinyitása után az egészet elárasztotta a víz, beleértve az Asher Fallshoz vezető főutat is. Az új autópálya-rendszer miatt eleve mellőzött város immár végleg feledésbe merült. Kizárólag komppal vagy kis földutakon lehetett megközelíteni, ezért a lakosság egyre fogyatkozott. Idővel Asher Falls is a haldokló közösségek számát gyarapította.

Soha nem jártam a városban korábban, sőt, még a temetőt sem láttam. Egy Luna Kemper nevű ingatlanügynök kért fel a munkára mindenféle előzetes találkozó nélkül. A hölgy egyben a város könyvtárosa volt, emellett ő rendelkezett a Bátor Hőseink Lányai nevű helytörténeti társaság számára névtelenül beérkezett, a Thorngate temető felújítására szánt igencsak bőkezű adományok felett. Luna ajánlata nem is érkezhett volna jobbkor. Új tervre és környezetváltozásra volt szükségem, így hát rögtön beleegyeztem.

A kikötőhöz érve a motorok elhallgattak, megálltunk. A partvonalon sorakozó magas fák árnyéka koromfeketére festette a vizet. A víz feneké nem látszott, de egy pillanatra megesküdtem volna, hogy láttam valamit – *valakit* – a víz felszíne alatt. Egy sápadt arcú lény nézett velem farkasszemet...

A szívem majdnem kiugrott a helyéről, miközben a korláton áthajolva fürkésztem a fekete mélységet. Azok, akik nem rendelkeznek hozzám hasonló képességekkel, bizonyára a fények és az árnyak huncut játékának vélték volna a látottakat. Ennél már csak az lett volna rosszabb, ha a komp sodrásában fedeztek volna fel egy hullát. Én azonnal egy túlvilági lényt sejtettem, és azon tűnődtem, vajon kit kísérhet ez az aranyhajú szellem a víz alatt.

– Ha nem tévedek, ez az öné.

Egy férfihang rántott vissza a korláttól; kelletlenül fordultam hátra. Rögtön tudtam, hogy a sportautó tulajdonosa az. Őt is és a kocsiját is sötét és titokzatos hangulat lengte körül. A férfit velem egyidősnek, huszonzét évesnek saccoltam, a szeme tele volt érzelemmel. Elég magas volt, bár Devlinnél azért alacsonyabb, és nem is volt annyira vékony. A kísértetek éveken át tartó látogatásától a karikás szemű nyomozó mindig komor volt, míg a mellettem álló idegen majd' kicsattant az egészségtől, teste szikár, izmos és napbarnított volt.

– Tessék?

A férfi felém nyújtotta a karját, amiből először arra következtettem, hogy kezét akar velem fogni, de hirtelen kitárta a tenyerét, ahol megláttam a nyakláncomat.

Azonnal a nyakamhoz kaptam.

– Jaj! Biztos elszakadt. – Kivettem a láncot a kezéből, és megvizsgáltam a szemeket. Sértetlenek voltak, sőt, a csat még mindig össze volt kapcsolva.

– Különös – suttogtam, majd feltettem a láncot. – Hol találta meg?

– A földön hevert, a háta mögött. – Tekintete lejjebb vándorolt, amint a fényes kő elhelyezkedett a torkom alatti mélyedésben.

Jéghideg érzés markolt a szívembe. Talán figyelmeztetés?

– Köszönöm! – mondtam feszélyezetten. – Szörnyű lett volna elveszíteni.

– Érdekes darab – mondta az amulettet fürkészve. – Netán egy szerencsekő?

– Bizony az. – A kő igazából annak a temetőnek a megszentelt földjéről származott, ahol az apám gondnokként dolgozott kislány koromban. Fogalmam sem volt, vajon a talizmán megőrizte-e Rosehill védelmező képességét, csak azt tudtam, hogy erősebbnek éreztem magam a kísértetekkel szemben, ha rajtam volt.

Már éppen vissza akartam fordulni a vízhez, ám az idegen szemében rejlő titokzatos csillogás nem eresztett.

– Minden rendben? – kérdezte a férfi váratlanul.

– Igen, jól vagyok. Miért kérdi?

A férfi a komp felé biccentett.

– Amikor feljöttem a fedélzetre, teljesen áthajolt a korláton, aztán hirtelen megláttam az ékszert. Attól féltem, beugrik a vízbe.

– Ja, arra gondol – mondtam a vállamat vonogatva. – Azt hittem, láttam valamit a vízben. Biztos csak egy árnyék volt.

A szeme még jobban csillogott.

– Én nem lennék abban olyan biztos. Meglepődne, ha tudná, mi minden rejlik a tó fenekén. Néha-néha feljönnek dolgok a víz felszínére.

– Például?

– Többnyire szemét. Üvegek, ruhadarabok. Egyszer láttam egy hintaszéket a partra sodródva.

– De honnan jönnek?

– Elárasztott házakból. – Ahogy a vizet fürkészte, megvizsgáltam az arcát és a késő délutáni napsütésben ragyogó sötét

haját. Rézszínű tincsei meleg aurát kölcsönöztek személyének, mélyzöld szeméből azonban ridegség áradt. – A gát megépítése előtt a tó fele ekkora volt. A vízterület növekedésével rengeteg ingatlan tönkrement.

– De hiszen az évekkel ezelőtt történt! Úgy érti, hogy a házak még mindig odalent vannak? – Igyekeztem átlátni az algákon és a moszatokon, de nem jártam sikerrel. Még a korábban rám bámuló kísérteties arc is eltűnt.

– Házak, autók... és egy régi temető.

Hirtelen a férfira kaptam a tekintetemet.

– Egy temető?

– A Thorngate temető. Az Asher-kapzsiság újabb áldozata.

– De én azt hittem... – Elbizonytalanodtam. Mindig kifogástalan munkát végeztem, de a víz alatti temetők helyreállítása nem épp a szakterületem. – A legutóbb friss képeket láttam Thorngate-ről. Nekem nagynak és száraznak tűnt.

– Két Thorngate létezik – mondta a férfi. – Biztosíthatom róla, hogy az egyik ennek a tónak a fenekén pihen.

– Ez hogy történhetett?

– Az eredeti Thorngate-et ritkán használták. Szinte el is felejtették. Soha senki nem látogatta. Senki sem foglalkozott vele... míg meg nem jelent a víz.

Döbbenet néztem az idegenre.

– Úgy érti, nem távolították el a holtakat a tó kibővítése előtt? A férfit kirázta a hideg.

– Később az emberek mindenféle dolgokat láttak. És hallottak. Megérintettem a nyakamban lógó medált.

– Például?

A férfi habozva nézte a vizet.

– Ha megkeresi a tavat egy dél-karolinai térképen, akkor az Asher-víztározóra bukkan. Mi erre felé csak Harang-tónak hívjuk.

– Miért?

– Régen minden koporsón volt egy úgynevezett figyelmeztető. Az idő előtti temetés elkerülése érdekében láncsal harangokat erősítettek a sírokra. Azt mondják, hogy éjjel, a köd eljövételével még mindig hallani a harangokat. – A férfi áthajolt a korláton. – A halottak odalent azt akarják, hogy emlékezzenek rájuk... *mindörökké.*